

MAGNIFICAT

GAZETKA PARAFIALNA KATEDRY LWOWSKIEJ

NUMER 12

GRUDZIEŃ 2024

ORYGENES

Nasze rozważania tegoroczne Zakończymy przywołując postać wielkiego chrześcijańskiego pisarza starożytności. Mimo iż nie został świętym jego rola w historii teologii jest nieoceniona. Postacie tą jest Orygenes.

Urodził się ok. 185 w Aleksandrii w rodzinie chrześcijan, od ojca otrzymał edukację biblijną, dopełnioną później greckim wykształceniem retoryczno-filozoficznym. Po męczeńskiej śmierci ojca w 208 r. i konfiskacie majątku utrzymywał rodzinę, udzielając lekcji gramatyki.

W 212 r., z polecenia biskupa Aleksandrii, Demetriusza, poświęcił się katechezie. Męczeństwo chrześcijan w czasach cesarza Septymiusza Sewera ukształtowało jego chrześcijańską wrażliwość – Orygenes towarzyszył aresztowanym, wśród których byli również jego uczniowie. W następstwie rzezi chrześcijan i prześladowań filozofów za cesarza Karakalli (215), Orygenes udał się do Cezarei Palestyńskiej, gdzie na zgromadzeniach wspólnoty chrześcijańskiej komentował *Pismo Święte*. Około roku 217 Demetriusz wezwał go z powrotem do Aleksandrii i powierzył kierownictwo szkoły katechetycznej, objętej po Klemensie Aleksandryjskim, która była ośrodkiem aleksandryjskiej szkoły egzegetycznej. Działalność

W TYM NUMERZE:

ORYGENES	2
WSD	3
ZAPOMOGI	4
POMOC OD MSZ	5
SWIĘCI W GRUDNIU	6 -
	14
BOŻE NARODZENIE	15
JASEŁKA	17
TALENTY NASZEJ PARAFII	18

nauczycielską często przerywał, by odbywać podróże. Podczas jednej z nich (231) uzyskał w Cezarei Palestyńskiej od rezydujących tam biskupów święcenia kapłańskie. Jednakże Demetriusz nie uznał ich, pozbawił go urzędu prezbitera i nauczyciela, a synod wykluczył go z Kościoła; wygnany, schronił się w Cezarei Palestyńskiej, gdzie założył szkołę, wzorowaną na aleksandryjskiej, która stała się ważnym ośrodkiem intelektualnym. Uczniem Orygenesusa był m.in. Grzegorz Cudotwórca, słuchała go matka cesarza, Julia Mammea. W 250, podczas prześladowań chrześcijan za panowania Decjusza, wtrącono go do więzienia i poddano ciężkim torturom, na skutek których ok. 254 zmarł po uwolnieniu.

Dorobek pisarski

Z ogromnego dorobku pisarskiego Orygenesusa zachowała się mniejsza część. Antologię jego pism w języku greckim wydał Bazyl Wielki i Grzegorz z Nazjanzu (*Philokalia* ‘umiłowanie piękna’) oraz wyciągi i fragmenty w tzw. *Katenach* [‘łańcuszki cytatów’]; ponadto obejmuje on komentarze do niemal wszystkich ksiąg biblijnych, liczne i obszernie homilie, rozprawy i listy teologiczne, pisma ascetyczne i dogmatyczne. Swym krytycznym opracowaniem *Starego Testamentu (Heksapla)* zapoczątkował krytykę biblijną. Za główne dzieło Orygenesusa uważa się traktat *De principiis* [‘o zasadach’]; jest on pierwszym systematycznym wykładem doktryny chrześcijaństwa, jednocześnie przedmiotem wielu ówczesnych sporów teologicznych. Najczęściej czytany w starożytności dziełem Orygenesusa była rozprawa *Contra Celsum* [‘przeciw Celsusowi’]; uważa się ją za jedną z najlepszych apologii wiary chrześcijańskiej, jaką wydała starożytność. Celsus był autorem dzieła *Alēthēs lógos* [‘prawdziwe słowo’] skierowanego przeciwko chrześcijaństwu, któremu z pozycji platonizmu zarzucał barbarzyństwo i nierozumność. Mimo przyznania najwyższego autorytetu *Biblii* Orygenes uznał, że nie we wszystkich sprawach wypowiedziała się ona wyraźnie. Poznanie rozumowe może, w pewnych granicach i zachowując ostrożność, uzupełnić *Pismo Święte*. Pomocna jest filozofia, której tym samym Orygenes przyznał większe znaczenie w rozważaniach teologicznych, niż przypisywano jej ówczesnie w Kościele. W obszernych komentarzach do ksiąg biblijnych posługiwał się interpretacją alegoryczną, odróżniając – wzorem platońskim – świat zmysłowy i nadzmysłowy, pozór i rzeczywistość. Uważał, że istnieją stopnie pogłębiania wiary, odpowiadające poziomom życia duchowego i moralnego. Dlatego uczony chrześcijański powinien stopniowo przygotowywać swoich słuchaczy, zależnie od ich kompetencji: po oczyszczających ćwiczeniach wstępnych i kontemplacji natury stworzonej może nastąpić etap teologii, czyli kontemplacji tajemnicy Boga w Trójcy Świętej; ukoronowaniem tych dociekań teologicznych jest poznanie doskonałe. Orygenes, uznając odkupicielską wartość ofiary krzyża, umniejszał znaczenie historii samego Jezusa jako konkretnej osoby. Dla tych, którzy wzniesli się z poziomu materii na poziom prawdziwego poznania, najistotniejsze jest działanie Chrystusa-Logosu w jednostkowej duszy. Krytycznie odnosił się do koncepcji antropomorfizujących; Bóg jest jeden, transcendentny, bezcielesny, niezmienny, nieskończony i niepojęty w swej istocie. Jako taki jest poznawalny jedynie negatywnie i pośrednio. Pośrednikiem w

stworzeniu jest Syn-Logos, który wiecznie wyłaniany z Boga, wiecznie wyłania z siebie świat; Logos-Chrystus jest boską myślą, obrazem dobroci Boga. W systemie Orygenesa prawda chrześcijańska, wyrażona w przyznaniu Chrystusowi – boskiemu Logosowi, soteriologicznej (zbawczej) roli, splatała się z aleksandryjskim neoplatonizmem, w którym Logos, pierwsza hipostaza bytu, odgrywa rolę metafizycznej zasady. Poglądy Orygenesa różniły się od przyjętych potem w Kościele i były przedmiotem licznych sporów doktrynalnych. W 399 zostały oficjalnie potępione w Rzymie oraz 543 przez synod w Konstantynopolu, gdzie potępiono 9 jego tez, głównie chrystologicznych. W 553 Sobór Powszechny V (Konstantynopolitański II) uznał Orygenesa za heretyka.

Wpływ na innych myślicieli

Mimo swej niepewnej ortodoksyjności (prawowierności) Orygenes przyczynił się do rozkwitu duchowości chrześcijańskiej; był prekursorem życia monastycznego i wzorem życia ascetycznego; do jego następców należeli Ojcowie Kapadoccy, św. Atanazy Wielki, św. Grzegorz z Nyssy, Ewagriusz z Pontu

W poniedziałek, 9 grudnia, kleryk WSD św. Józefa pochodzący z naszej parafii Marian Leskiv otrzymał z rąk bp Edwarda Kawy strój duchowny - sutannę. Ogarnijmy modlitwą naszego Mariana i jego współbraci - Tarasa oraz Igora, prosimy Boga o dar wytrwania w powołaniu dla nich.

POMOC CHARYTATYWNA

Za pośrednictwem naszej Parafii osoby potrzebujące z Katolickiego Uniwersytetu Trzeciego Wieku otrzymały wsparcie w ramach projektu „Pomoc Rodakom w obliczu wojny na Ukrainie” realizowane przez Fundację Wolność i Demokracja. „PROJEKT FINANSOWANY PRZEZ MINISTERSTWO SPRAW ZAGRANICZNYCH RZECZPOSPOLITEJ POLSKIEJ W KONKURSIE „POLONIA I POLACY ZA GRANICĄ 2024 – WYDARZENIA I INICJATYWY POLONIJNE”. Składając serdeczne podziękowanie, pragniemy wyrazić ogromną wdzięczność za okazaną bezinteresowną pomoc!

Ministerstwo
Spraw Zagranicznych

Projekt finansowany przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych Rzeczypospolitej Polskiej w Konkursie „Polonia i Polacy za Granicą 2024 - Wydarzenia i Inicjatywy Polonijne”

Zadanie publiczne pod nazwą: „Pomoc Rodakom w obliczu wojny na Ukrainie” realizowane przez Fundację Wolność i Demokracja.

Ministerstwo
Spraw Zagranicznych

Projekt finansowany przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych Rzeczypospolitej Polskiej w Konkursie „Polonia i Polacy za Granicą 2024 - Wydarzenia i Inicjatywy Polonijne”

Zadanie publiczne pod nazwą: „Pomoc Rodakom w obliczu wojny na Ukrainie” realizowane przez Fundację Wolność i Demokracja.

W czasie trwającej wojny na Ukrainie, dużo ludzi doświadcza trudności i potrzebuje wsparcia. Dla wielu z nich, wsparcie to nie tylko słowo, ale także realna pomoc finansowa, która może przynieść ulgę w trudnych chwilach. Wpłata jednorazowych zapomóg finansowych dla osób potrzebujących na Ukrainie jest realizowana w ramach projektu „Pomoc Rodakom w obliczu wojny na Ukrainie” przez Fundację Wolność i Demokracja. „PROJEKT FINANSOWANY PRZEZ MINISTERSTWO SPRAW ZAGRANICZNYCH RZECZPOSPOLITEJ POLSKIEJ W KONKURSIE „POLONIA I POLACY ZA GRANICĄ 2024 – WYDARZE-

NIA I INICJATYWY POLONIJNE”. Cieszymy się, że możemy być częścią tej inicjatywy i przyczynić się do poprawy warunków życia wielu osób, w tym chorych, wiodzietnych i starszych. Wierzmy, że każdy gest pomocy, choćby najmniejszy, ma znaczenie i może sprawić, że świat stanie się lepszym miejscem.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych

Dzięki finansowemu wsparciu „POLONIA I POLACY ZA GRANICĄ 2024” – re-granting”, w ramach realizacji zadania pn. Bieżąca działalność parafii udało się zakupić roczny zapas peletu dla naszej parafii. Projekt realizowany za pośrednictwem Fundacji „Pomoc Polakom na Wschodzie” im. Jana Olszewskiego.

POMOC
POLAKOM
NA WSCHODZIE

ŚWIĘCI I BŁOGOSŁAWIENI W LITURGII W GRUDNIU

1 grudnia—Św. Edmund Campion, kapłan, męczennik (1540-1581) urodził się w Londynie. Syn księgarza. Studiował w Oxfordzie. Był diakonem anglikańskim. Studium Ojców Kościoła przekonało go o wyłącznej autentyczności Kościoła katolickiego, do którego wstąpił w 1573 roku. Z tego powodu zagrożony aresztowaniem opuścił Anglię, schronił się na kontynent, a następnie udał się do Rzymu. Tam wstąpił do jezuitów. Po odbyciu nowicjatu w Brnie podjął wykłady z retoryki w Pradze. W 1579 roku otrzymał święcenia kapłańskie. Był świetnym mówcą. Pisał wiersze i dramaty dla teatrów jezuickich kolegiów. Najbardziej znanym jest jego traktat „Decem rationes”, w którym podejmuje polemikę z Kościołem anglikańskim. Rok później wezwano go do Rzymu, skąd został wysłany z misją do Anglii.

Do Londynu dotarł wśród trudności. Tam przez kilka miesięcy pracował duszpastersko w konspiracji. Wkrótce potem musiał schronić się na prowincję. Wskutek zdrady ks. Campion został ujęty i więziony w londyńskim Tower. Tutaj obietnicami i groźbami usiłowano go skłonić do przejścia na anglikanizm. Odmówił. Wobec tego poddano go torturom, a następnie wytoczono proces, oskarżając o „zdradę stanu”. Z rozkazu królowej Elżbiety I skazany na śmierć, zginął 1 grudnia 1581 roku na szafocie. Beatyfikowany w roku 1886, kanonizowany w 1970.

2 grudnia - Bł. Rafał Melchior Chyliński, kapłan, zakonnik . Bł. Rafał urodził się w rodzinie szlacheckiej 1690 roku, we wsi Wysoczka (woj. poznańskie). W 1712 roku zaciągnął się do wojska, jako zwolennik króla Stanisława Leszczyńskiego. Z czasem został oficerem i komendantem chorągwi. W trzy lata później opuścił wojsko. Wkrótce potem wstąpił do franciszkanów. Tam otrzymał imię zakonne Rafał. Dwa lata później przyjął święcenia kapłańskie. Życie ascetyczne łączył z posługą misyjną. Przebywał w klasztorach w Radziejowie, Poznaniu, Warszawie, Kaliszu, Gnieźnie, Warce nad Pilicą. Był cenionym spowiednikiem, kaznodzieją i opiekunem cierpiących, ubogich, opuszczonych. Jego pobożność oraz miłosierdzie zjednały mu za życia opinię świętości.

3 grudnia—Św. Franciszek Ksawery. Urodził się w 1506 roku na zamku Xavier (Hiszpania). Ojciec był doktorem uniwersytetu w Bolonii, prezydentem Rady Królewskiej Navarry. W 1525 roku Franciszek podjął studia teologiczne w Paryżu. Uzyskawszy stopień magistra wykładał w kolegium. Zaprzyjaźnił się wtedy z Ignacym Loyolą. W 1534 roku złożył z nim i innymi towarzyszami śluby Dało to początek Towarzystwu Jezusowemu. W trzy lata później przyjął święcenia kapłańskie. W latach 1537-1538 apostołował w Bolonii, a następnie w Rzymie.

W tym czasie Paweł III zatwierdził nowe zgromadzenie-jezuitów. W 1541 roku, zaopatrzone w królewskie pełnomocnictwa oraz mandat legata papieskiego, przez Lizbonę wyruszył na misje do Indii. Wylądował w Goa 6 maja 1542 roku. Pokorą i niezwykłą postawą pełną miłości zjednał sobie tamtejszych mieszkańców. Nawrócił niezliczone rzesze. Zorganizował liczne misje, seminarium, nowicjat. Odbył misje, m. in. do Malakki (północny Singapur), na Moluki, Cejlon, wyspę Ambon, Kochin (Wietnam). Następnie rozpoczął ewangelizację w Japonii, gdzie założył stuosobową wspólnotę chrześcijan.

Był tytanem pracy nadzwyczajne sukcesy były owocem jego modlitwy i głębokiego życia wewnętrznego.

4 grudnia—Św. Barbara dziewica, męczennica (+306) poniosła męczeńską śmierć w Nikomedii (lub Heliopolis). Jest patronką archidiecezji, katowickiej, Edessy, Kairu. architektów, cieśli, dzwonników, flisaków górników hutników kamieniarzy, kowali, ludwisarzy, marynarzy, murarzy, saperów strażników, szczotkarzy, tkaczy, więźniów, wytwórców sztucznych ogni, żołnierzy (szczególnie artylerzystów i załóg twierdz) oraz patronką dobrej śmierci. Jedna z Czternastu Świętych Wspomożycieli. Według starej legendy była piękną córką bogatego poganina Dioskura z Heliopolis w Bitynii (płn. cz. Azji Mniejszej). Ojciec wysłał ją na naukę do Nikomedii. Tam zetknęła się z chrześcijaństwem. Prowadziła korespondencję z wielkim filozofem i pisarzem Orygenesem z Aleksandrii. Pod jego wpływem przyjęła chrzest i złożyła ślub czystości. Ojciec dowiedziawszy się o tym, pragnąc wydać ją za mąż i złamać opór dziewczyny uwięził ją w wieży. Jej zdecydowana postawa wywołała w nim gniew tak wielki, że ją zabił. Wkrótce przyplącił to nagłą śmiercią od pioruna.

5 grudnia—Św. Saba Jerozolimski, kapłan, opat; urodził się w 439 roku w Mutalascie koło Cezarei Kapadockiej. Gdy ojca, oficera armii cesarskiej, przeniesiono do odległego garnizonu, Saba wychowywał się u krewnych. Od ósmego roku życia przebywał w klasztorze. Kiedy miał 18 lat, udał się do Palestyny. Przez jakiś czas przebywał w klasztorze Theoktistos. W 469 roku podjął życie pustelnika na Pustyni Judzkiej. Z czasem gromadzili się wokół niego uczniowie. Założył dla nich Wielką Ławrę – klasztor Mar Saba. Świecenia kapłańskie przyjął w wieku 48 lat.

W kilka lat później został archimadrytą wszystkich klasztorów i pustelników palestyńskich. Nie mogąc poddać dyscyplinie monastycznej niektórych pustelników, usunął się na pustelnię. Po pewnym czasie opuścił ją jednak, udał się do Jerozolimy i tam w pobliżu potoku Cedron założył Nową Ławrę. Zgromadziła ona kilkuset mnichów mieszkających w rozlicznych grotach. Saba założył w sumie 15 klasztorów i 3 hospicja dla pielgrzymów. W sporach doktrynalnych opowiedział się za nauką Soboru Chalcedońskiego (451). Z myślą o jej przyjęciu udał się do cesarza Anastazego I w Konstantynopolu. Saba jest autorem „Typikonu” – księgi regulującej przebieg całorocznej liturgii. Została ona przyjęta przez cały Kościół Wschodni.

6 grudnia—Św. Mikołaj, biskup (+ ok. 343/352?); urodził się w Patras w Grecji. Był biskupem Miry (Azja Mniejsza) na początku IV wieku. W działalności pasterskiej odznaczał się wrażliwością na ludzką biedę i nieszczęście. Swoją pomoc ofiarował dyskretnie lub anonimowo. Uczestniczył w soborze powszechnym w Nicei (325). Postać Świętego, mimo braku wiadomości o jego życiu, jest jedną z najbardziej barwnych w hagiografii. Był tematem wielu legend. Jego relikwie od roku 1087 znajdują się w Bari. W XIII wieku pojawił się zwyczaj rozdawania w szkołach pod patronatem św. Mikołaja stypendiów i zapomóg.

Przekształcił się później w zwyczaj ofiarowania prezentów zwłaszcza dzieciom. Św. Mikołaj jest patronem Grecji, Rusi, Antwerpii, Berlina, Miry, Moskwy, Nowogrodu; bednarzy, cukierników, dzieci, flisaków, jeńców, kupców, marynarzy, młynarzy notariuszy, panien, piekarzy, pielgrzymów, piwowarów, podróżnych, rybaków, sędziów, studentów, więźniów, żeglarzy.

Jeden z Czternastu Świętych Wspomożycieli. św. Mikołaj przedstawiany jest w stroju biskupa rytu łacińskiego lub greckiego. Jego atrybutami są m. in.: anioł, anioł z mitrą, chleb, troje dzieci lub młodzieńców w cebrzyku, trzy jabłka, trzy złote kule na księdze lub w dłoni (posag, jaki wg legendy podarował biednym pannom), pastorał, księga, kotwica, sakiewka z pieniędzmi, trzy sakiewki, okręt, worek prezentów.

7 grudnia—Św. Ambroży, biskup, doktor Kościoła. Św. Ambroży urodził się około 340 roku w Trewirze. Ojciec był namiestnikiem cesarskim, prefektem Galii. Po jego śmierci Ambroży wraz z matką i rodzeństwem przeniósł się do Rzymu. Tam skończył szkołę retoryki i prawa. W wieku 30 lat został mianowany przez cesarza namiestnikiem prowincji Ligurii i Emilii ze stolicą w Mediolanie. W 374 roku podczas sporu arian z katolikami w sprawie wyboru biskupa Ambroży udał się do kościoła, aby załagodzić konflikt i oto nieoczekiwanie został wybrany głową Kościoła w tym mieście. Był jeszcze katechumenem. Zaskoczony namiestnik prosił o czas do namysłu. W nocy uciekł z miasta. Po długiej podróży o świtaniu ujrzał, że stoi u bram Mediolanu. Przyjął to jako znak woli Bożej. 30 listopada ochrzcił się. W dniu 7 grudnia otrzymał sakrę biskupią. Dał się poznać jako pasterz rozważny wrażliwy na krzywdę ludzką. Wyróżniał się silną wolą, poczuciem ładu, zmysłem praktycznym. Cieszył się wielkim autorytetem, o czym świadczą nadawane mu określenia: „kolumna Kościoła”, „perła, która błyszczy na palcu Boga”. Ideałem przyświecającym działalności św. Ambrożego było państwo, w którym Kościół i władza świecka wzajemnie udzielają sobie pomocy a wiara spaja cesarstwo. Był świetnym mówcą. Uczestniczył w synodach w Akwilei (381) i Rzymie (382). Zajął zdecydowane stanowisko wobec arian, zwłaszcza w sytuacji, gdy do Mediolanu przeniosła się matka cesarza – Justyna, ich jawna zwolenniczka. Był doradcą cesarzy. Pod wpływem Ambrożego wydano dekret uznający wyznanie katolickie za jedyną religię państwową (27 lutego 380). Nie bez sugestii biskupa Mediolanu cesarz Gracjan zrzekł się tytułu i stroju arcykapłana, jaki przynależał cesarzom rzymskim, oraz usunął z gmachu rzymskiego senatu ołtarz bogini Wiktorii, stanowiący symbol dawnej wiary. Pozostawał w przyjaznych stosunkach z cesarzem Teodozjuszem. Gdy ten z powodu zamieszek w Tesalonikach (390) kazał zebrać mieszkańców miasta w amfiteatrze i tam wymordował ponad 7000 osób, Ambroży wymógł na cesarzu odbycie publicznej pokuty. Przyczynił się także do nawrócenia św. Augustyna.

8 grudnia—Niepokalanego Poczęcia NMP. Ojciec Święty Pius IX w obecności 54 kardynałów i 140 biskupów ponad 150 lat temu ogłosił dogmat o Niepokalanym Poczęciu Najświętszej Maryi Panny. „Najczystszy Syn znalazł Cię najczystszą i wolną od wszelkiej zmayı” – pisał już w VI w. Teofan, poeta Kościoła wschodniego. Inny czciciel Niepokalanej, św. Hezychiusz z Jerozolimy (V w.), pisał: „Była nieskażoną, wolną od złych namiętności, bezsprzeczną zwyciężczynią szatana”. O Maryjo, Bóg Cię wybrał, czyniąc godną macierzyństwa Syna, i uczynił pierwszą spadkobierczynią Jego świętości. W Tobie dokonało się zwycięstwo dobra nad złem, łaski nad grzechem. Ty jesteś – jak mówił Paweł VI – „początkiem lepszego świata”. Niepokalana, Tobie zawieramy nas wszystkich i prosimy: bądź naszą Przewodniczką w drodze do domu Ojca.

9 grudnia—Św. Leokadia, dziewica, męczennica urodziła się w Toledo (Hiszpania)

pod koniec III wieku w zamożnej rodzinie chrześcijańskiej. Od najmłodszych lat, jak podają jej biografowie, ćwiczyła się w cnotach chrześcijańskich. Cechowała ją ponadto wielka skromność oraz miłosierdzie okazywane ubogim. Kiedy cesarz Dioklecjan wydał rozkaz o prześladowaniu chrześcijan, namiestnik rzymski w Toledo nakazał uwięzić wszystkich, którzy jawnie przyznawali się do chrześcijaństwa albo którzy zostali jako tacy oskarżeni. Wśród nich znalazła się św. Leokadia, dziewica. Dacjan, namiestnik, usiłował ją skłonić do odstępstwa najpierw pochlebstwem i obietnicami, potem groźbą, wreszcie tak wyszukаныmi mękami, że w więzieniu zmarła. Dacjan uważał, że gdyby udało mu się św. Leokadię nakłonić do porzucenia wiary chrześcijańskiej, to zachwiało by to wiarą innych.

10 grudnia—Najświętsza Maryja Panna Loretańska. W tym dniu Kościół czci Najświętszą Maryję Pannę Loretańską. Od XI w. we włoskim Loreto czczona jest figura Matki Bożej, należąca do najpiękniejszych wizerunków maryjnych świata. Ciemna, smukła postać Maryi z Dzieciątkiem cieszy się powszechnym kultem w całej Europie, a Jej sanktuarium – tak zwany Domek Loretański – jest jednym z najczęściej nawiedzanych miejsc świętych. . Zwróćmy uwagę na strój, w jaki tradycja ubrała osobę Maryi. Jest to bogato haftowana dalmatyka, która obleka jednocześnie Matkę i Syna. Ten strój liturgiczny mówi o pięknej prawdzie naszej wiary: wskazując na udział Maryi w kapłaństwie Chrystusa, przypomina każdemu z nas, podziwiającemu figurę loretańską, że i my – zjednoczeni z Panem – mamy pełnić wobec świata posługę kapłańską. . Czczona w Loreto Madonna z Dzieciątkiem jest patronką lotników. Jak głoszą starożytne podania, aniołowie przenieśli do tego włoskiego miasteczka dom Maryi, by właśnie tam pielgrzymi mogli adorować miejsce, w którym Najświętsza Maryja Panna kontemlowała tajemnice Boże. Ale figura Matki Bożej Loretańskiej nie jest obca również Polakom; znajduje się ona na Okęciu przed kaplicą. W matczyne ręce Maryi podróżni mogą więc składać swój los, Jej bowiem do końca można zaufać.

11 grudnia— Św. Damazy I, papież . Św. Damazy urodził się około 305 roku w Hiszpanii. Za papieża Liberiusza (352-366) był diakonem i prezbiterem. Wybrany biskupem Rzymu (366), miał konkurenta Ursyna. Dopiero synod zwołany w 378 roku ostatecznie rozstrzygnął spór. W swoich 10 listach do biskupów Wschodu Damazy wyjaśnił doktrynę katolicką wobec ówczesnych herezji. Stanowisko to potwierdził sobór konstantynopolitański w roku 381. Dzięki wpływowi papieża Teodozjusza Wielkiego ogłosił chrześcijaństwo religią państwową (380). Na życzenie papieża Damazego św. Hieronim opracował przekład Pisma św. na język łaciński, zwany Wulgatą. Stał się on urzędowym tekstem Kościoła. Św. Damazy odnowił i udostępnił rzymskie katakumby. Pochowanym tam świętym dedykował swoje heksametry. Zmarł 11 grudnia 384 roku. Jego relikwie spoczywają w głównym ołtarzu kościoła S. Lorenzo in Damaso, który sam ufundował.

12 grudnia—Bł. Hartmann, biskup . Przyszedł na świat około roku 1090 niedaleko Passawy. W tym mieście kształcił się u augustianów. Arcybiskup Konrad I z Salzburga w roku 1122 powołał go do siebie z zamiarem zreorganizowania kapituły katedralnej na modłę zakonną. Podobną działalność Hartmann rozwijał potem w opactwie w Chiemsee. Gdy św. Leopold założył nowy ośrodek w Klosterneuburgu, Hartmann został w nim pierwszym przełożonym. W roku 1140 dzięki zabiegom arcybiskupa Salzburga powołano Hartmanna na stolicę biskupią w Bressanone.

Rozwijał tu nadal działalność reformatorską. Założył też pod miastem nowy klasztor kanoników reguły św. Augustyna. Cenił go Fryderyk I, ale w sporach cesarza z Aleksandrem III niewzruszenie opowiadał się za prawowitym papieżem. Hartmann zmarł 23 grudnia 1164 r. Cześć oddawaną mu jako błogosławionemu zaaprobowano w 1784 r.

13 grudnia—Św. Łucja, dziewica, męczennica (+ok. 304); pochodziła z Syrakuz na Sycylii. Po torturach, którymi usiłowano ją skłonić do porzucenia wiary, poniosła śmierć męczeńską przeszyta mieczem. Imię jej wymienia się w Kanonie rzymskim. Jest patronką Toledo; krawców, ociemniałych, rolników, szwaczek, tkaczy; orędowniczką w chorobach oczu. Legenda z V/VI wieku głosi, że Łucja udała się do grobu św. Agaty, aby za jej pośrednictwem uprosić zdrowie dla swej chorej matki. Od Świętej otrzymała nie tylko dar, o który prosiła, ale zapewnienie, że sama dostąpi chwały męczeństwa. Po powrocie do domu złożyła ślub dozgonnej czystości i rozdała majątek ubogim. Kandydat do jej ręki zadenuncjował ją jako chrześcijankę. Uwięzioną skazano na pohańbienie w domu publicznym, lecz oprawcy żadną siłą nie mogli jej ruszyć z miejsca, nawet parą wołów. Kiedy sędzia nakazał spalić ją na stosie, ogień jej nie tknął. Wtedy wydał wyrok śmierci przez ścięcie mieczem. Miała 23 lata.

14 grudnia—Św. Wenancjusz Fortunat, biskup. Wenancjusz urodził się w Valdobbiadene w pobliżu miasta Treviso (Włochy) ok. roku 535. Studiował w Rawennie, która wtedy, jako stolica Odoakra, a potem Teodoryka Wielkiego (+ 527) przeżywała swój złoty okres. Około roku 565 Wenancjusz opuścił Włochy na zawsze i udał się do Francji, by podziękować św. Marcinowi z Tours za cudowne uleczenie z choroby oczu. Bawił pewien czas na dworze frankońskich Merowingów. Potem osiadł w Poitiers, gdzie zatrzymała go św. Radegunda, królowa, wdowa po Chlotarze I. Założyła ona w Poitiers klasztor, w którym przełożoną została jej przybrana córka, Agnieszka. Wenancjusz zaprzyjaźnił się serdecznie z tymi dwoma niewiastami i był im przewodnikiem duchowym.

15 grudnia—Św. Maria Crocifissa, dziewica. Paula di Rosa urodziła się 6 listopada 1813 roku w Brescii (Włochy) jako córka Klemensa i księżnej Kamili Albani z Bergamo. Rodzice dali jej wszechstronne wykształcenie oraz religijne wychowanie. Kiedy miała 11 lat, zapadła na ciężką chorobę, którą przeszła szczęśliwie. Wcześniej straciła matkę. Jako sierota obrała sobie za matkę Najświętszą Maryję Pannę. Oddana do szkoły i na wychowanie sióstr wizytek, uczyniła duże postępy w nauce i w cnotach chrześcijańskich. W wieku 17 lat wróciła do domu. Kiedy ojciec zaproponował jej małżeństwo, odmówiła i w 19. roku życia złożyła ślub dozgonnej czystości. Równocześnie podjęła się kierownictwa nad 70 pracownicami w przędzalni ojca w Acquafreddzie, rozwijając wśród nich prawdziwie misyjną i apostolską pracę w latach 1831-1836. Podobną chrześcijańską pracę rozwijała, ilekroć przebywała w wiejskiej, letniej posiadłości rodzinnej w Capriano (Brescia), zajmując się ze szczególną troskliwością biednymi i chorymi, dopomagając miejscowym kapłanom w pracy nad młodzieżą żeńską, w misjach, w rekolekcjach lub w różnych inicjatywach kościelno-społecznych. Jej bohaterstwo zabłysło w czasie epidemii cholery, kiedy to z całym poświęceniem usługiwała zarażonym. W latach 1836-1839 podjęła się pracy w dwóch szkołach dla głuchoniemych oraz w instytucjach przeznaczonych dla opuszczonych kobiet i dziewcząt na -

rażonych na utratę niewinności. Pod kierownictwem wytrawnego kierownika duchowego, ks. Faustyna Pinzoni, postanowiła założyć stowarzyszenie pielęgniarek dla posługi chorym. Po otrzymaniu zezwolenia od władz państwowych w 1840 Paula zebrała 32 dziewczęta, przeszkoliła je i udała się z nimi do szpitala kobiecego w Brescii. Przekonała się bowiem, że oprócz pomocy lekarskiej chorzy potrzebują stałej opieki. Tak powstało zgromadzenie Służebnic Miłości. W rok potem Paula otworzyła drugi podobny szpital w Cremonie. Świętobliwy ojciec z radością wspierał te wszystkie wysiłki i inicjatywy swojej córki. Na dom centralny dla powstającej nowej rodziny zakonnej przeznaczył zakupiony pałac w Brescii. Starał się ponadto o poparcie władz. W 1844 roku Rzym wydał dekret pochwalny, a w roku 1847 papież Pius IX zatwierdził warunkowo na czas próby konstytucje, napisane przez ks. Pinzoni. W roku 1852 Paula w uroczystość Najświętszego Serca Jezusowego złożyła śluby i przybrała imię zakonne Maria Crocifissa (Maria od Chrystusa Ukrzyżowanego). Wraz ze swoją przełożoną przyjęło habit 18 sióstr. Siostry dały o sobie znać przede wszystkim w czasie zarazy, jaka kilkakrotnie nawiedziła północne Włochy. Ich bohaterskie poświęcenie zyskało im powszechne uznanie. Maria patrzyła z radością, jak mnożyły się nowe fundacje. W roku 1855 było ich już siedem. Pewna, że dzieło ma zapewnione trwanie, mogła spokojnie odejść. W czasie ćwiczeń duchowych w Mantui zasłabła (26 listopada), ukończyła je wszakże i udała się do macierzystego domu w Brescii, gdzie 15 grudnia 1855 roku oddała Bogu ducha w wieku zaledwie 42 lat. Jej ciało, pochowane początkowo w grobowcu rodzinnym, zostało umieszczone w kościele domu macierzystego w Brescii. Do chwały błogosławionych wyniósł ją papież Pius XII w 1940 roku, a do chwały świętych – ten sam papież w roku 1954.

16 grudnia—Św. Adelajda, cesarzowa (931/932?-999), córka Rudolfa II, króla Burgundii. Wcześniej wydano ją za Lotara II, króla Italii. Mieli córkę Emmę. Owdowiała mając 20 lat. Uwięziona przez Berengariusza II, pretendenta do tronu, zdołała zbiec. Znalazła opiekę u Ottona I, który pojął ją za żonę. Miała z nim troje dzieci. 25 grudnia 962 roku razem z mężem otrzymała z rąk papieża Jana XII koronę cesarską. Po śmierci Ottona, jako regentka, okazała niepospolite zalety umysłu i serca. Nazwano ją „najwybitniejszą kobietą X wieku”. W ostatnich latach życia usunęła się do klasztoru Selz nad Renem i tam żyła jako mniszka. Zmarła 16 grudnia 999 roku. Jej imię jest wybite na odwrocie monety Bolesława Chrobrego. Kanonizował ją Urban II (1097).

17 grudnia—Św. Łazarz, biskup. Św. Łazarz – brat Marii i Marty. Mieszkali razem w Betani, na wschodnim zboczu Góry Oliwnej. Chrystus darzył ich swoją przyjaźnią i bywał w ich domu. Kiedy Łazarz zmarł i został pochowany, Jezus przybył do Betanii i wskrzesił go. Ewangelista Jan opisuje także inny pobyt Jezusa w domu Łazarza na dzień przed Jego wjazdem do Jerozolimy.

18 grudnia—Św. Paweł Mi, Piotr Doung-Lac, Piotr Truat, męczennicy (+1838) – pierwsi misjonarze, którzy przynieśli wiarę chrześcijańską do Wietnamu, przybyli tam w 1533 r. Ich działalność nie spotkała się z przychylnością władz, które wydalają obcokrajowców ze swojego terytorium. Przez kolejne trzy stulecia chrześcijanie byli prześladowani za swoją wiarę. Wielu z nich poniosło śmierć męczeńską, zwłaszcza podczas panowania cesarza Minh-Manga w latach 1820-1840.

Zginęło wtedy od 100 do 300 tysięcy wierzących. Stu siedemnastu męczenników z lat 1745-1862 św. Jan Paweł II kanonizował w Rzymie 18 czerwca 1988 r. (ich beatyfikacje odbywały się w czterech terminach pomiędzy 1900 i 1951 rokiem). Wśród nich jest 96 Wietnamczyków, 11 Hiszpanów i dziesięciu Francuzów; było to ośmiu biskupów i pięćdziesięciu kapłanów; pozostali to ludzie świeccy.

Prawie połowa kanonizowanych (50 osób) należała do Rodziny Dominikańskiej. Ponieważ zamieszkiwali oni teren apostołatu Tonkin Wschodni (położony na wschód od rzeki Czerwonej), który papież Innocenty XIII powierzył dominikanom z Filipin, nazywa się ich często męczennikami z Tonkinu.

19 grudnia—Św. Anastazy I, papież. Papież ten pochodził z Rzymu. Na stolicę Piotrową wybrany w 399 roku. Szczególną troską otoczył Kościół afrykański. Zmarł 19 grudnia 401 roku. Św. Augustyn nazwał go „mężem apostołskiej gorliwości”.

20 grudnia—Św. Dominik z Silos, opat. Św. Dominik urodził się w Cañas, w Hiszpanii, ok. roku 1000. Jego rodzice pochodzili z podupadłej rodziny szlacheckiej. Jako młodzieniec wstąpił do benedyktynów. Kiedy otrzymał święcenia kapłańskie, opuścił klasztor i zamieszkał jako pustelnik w grocie w górach Sierra de Cameros.

Około roku 1030 powrócił do benedyktynów, tym razem do S. Millan de la Cogolla, gdzie niebawem powierzono mu obowiązki mistrza nowicjatu. Po pewnym czasie został wybrany przeorem. Opuścił i ten klasztor, wydawało mu się bowiem, że zakonnicy mają tu za wiele wygod. Udał się do klasztoru św. Sebastiana w Silos. Kiedy tylko tam przybył, król Ferdynand mianował go opatem.

21 grudnia—Św. Piotr Kanizy, kapłan, doktor Kościoła. Św. Piotr urodził się w 1521 roku w Nijmegen (Holandia) jako syn Jakuba Kanijs, który pełnił w tym mieście urząd burmistrza. Piotr studiował teologię w Kolonii.

W 1543 roku wstąpił do jezuitów. Po ukończeniu doktoratu skierowano go do krajów germańskich, aby powstrzymał napór protestantyzmu. Pracował w Ingolstadium, Wiedniu, Pradze, Augsburgu, Innsbrucku, Monachium. Jego aktywność przejawiała się głównie w kaznodziejstwie oraz nauczaniu. Założył i zreformował liczne kolegia, uniwersytety w Niemczech. W 1558 roku odbył krótką podróż do Polski (Kraków, Łowicz, Piotrków), towarzysząc nuncjuszowi Kamilowi Mentuati. Cieszył się przyjaźnią kardynała Rozjusza. Jako teolog papieski brał udział w soborze trydenckim (1562). Napisał wiele rozpraw apologetycznych. Jednym z jego popularnych dzieł był katechizm (200 wydań). Ostatnie lata spędził we Fryburgu szwajcarskim. Zmarł 21 grudnia 1597 roku.

22 grudnia—Św. Franciszka Ksawera Cabrini, dziewica, zakonnica. Św. Franciszka Ksawera przyszła na świat w 1850 roku w Lombardii. Po studiach nauczycielskich pracowała przez dwa lata w szkole. Z powodu słabego zdrowia odmawiano jej przyjęcia do zakonu. W 1880 roku założyła z kilku swymi towarzyszkami zgromadzenie Misjonarek Najświętszego Serca Jezusowego, którego celem była praca zarówno wśród wierzących, jak i niewierzących, zwłaszcza na Wschodzie.

W 1887 roku otworzyła dom w Rzymie. Leon XIII ze względu na pilne potrzeby duszpasterskie emigracji włoskiej w Stanach Zjednoczonych zachęcił ją, aby tam podjęła pracę ze swoimi siostrami. Franciszka wyjechała do Ameryki w 1888.

Siostry prowadziły katechizację, pracowały w szpitalach, w więzieniach oraz wśród ubogich. W kilka lat później wyjechały na misje do Chin i Afryki. W 1907 roku zgromadzenie misjonek zostało zatwierdzone przez Stolicę Apostolską. Franciszka Ksawera zmarła 22 grudnia 1917 roku w Chicago. Pius XII beatyfikował ją w 1938 roku, kanonizował w 1946. Franciszka jest patronką emigrantów.

23 grudnia—Św. Serwulus. O św. Serwulucie dwukrotnie wspomina św. Grzegorz I Wielki, papież: w swoich Dialogach oraz w homilii na uroczystość św. Piotra Apostoła. Oto jego słowa: „W tym portyku, który jest przy drodze wiodącej do kościoła bł. Klemensa, przebywał pewien Serwulus, któregoście wszyscy dobrze znali, jak i ja – ubogi w środki pomocy, ale bogaty w zasługi. Od początku swojej choroby aż do jej końca leżał sparaliżowany. Opiekowała się nim jego matka i brat. Jałmużnę, jaką otrzymywał, rozdawał biednym za ich pośrednictwem.

Nie umiał czytać, ale miał przy sobie Pismo święte i prosił kapłanów, którzy go odwiedzali, aby mu je czytali. Dlatego też, chociaż jak wspomniałem, nie umiał czytać, tak doskonale zapamiętał jego treść, że dniem i nocą wyśpiewywał Bogu hymny pochwalne (...) Kiedy zaś był już bliski śmierci, o jedno tylko prosił pielgrzymów, aby z nim razem śpiewali psalmy ku czci Pana. Przy samej jednak śmierci swojej prosił, aby zamilkli w śpiewie, mówiąc do otoczenia: «Czy nie słyszycie hymnów, jakie śpiewają w niebie?» W taki to sposób dusza jego została wzięta ze strzępów tego ciała”.

24 grudnia—Św. Adam i Ewa, pierwsi rodzice. Adam pierwszy człowiek, praojciec ludzkości. Według relacji biblijnej o stworzeniu Bóg ulepił go „z prochu ziemi i tchnął w jego nozdrza tchnienie życia”, czyli ducha, czyniąc go zdolnym do samodzielnej egzystencji fizycznej, religijno moralnej. Ukształtował go na „obraz i podobieństwo” Swoje. Z Ewą, swą niewiastą, cieszył się rajem pełnią szczęścia. Po grzechu pierwotnym stracił szczególną i wyjątkową więź z Bogiem. Musiał pracować i w pocie czoła zdobywać swój chleb powszedni. Był pierwszym rolnikiem. Będąc ojcem ziemskim jest figurą Chrystusa, od którego pochodzimy według ducha. EWA pierwsza kobieta, pramatka, małżonka Adama. Opis jej stworzenia „z żebra Adama” podkreśla tożsamość człowieczeństwa kobiety i mężczyzny. Zwiedziona przez szatana popełniła grzech, powodując nieszczęście duchowe i egzystencjalne. Grzech i kara nie przekreśliły zawartego w błogosławieństwie Bożym daru przekazywania życia, choć sprowadziły cierpienia i trudy Ewa jest figurą Maryi, przez którą przyszło na świat zbawienie. Jedna z legend głosi, że Adam miał być pochowany w okolicach Hebronu, inna zaś podaje, że na Kalwarii, gdzie krople krwi umierającego Chrystusa padły poprzez szczeliny spękanej trzęsieniem ziemi na czaszkę Adama.

25 grudnia— Boże Narodzenie. Dziecię narodzone tej nocy z Maryi Dziewicy, owinięte w pieluszki i położone w żłobie to znak nadziei dla całej ludzkości i znak pokoju dla tych, którzy cierpią z powodu wojen, nienawiści, przemocy. „Bóg z Boga, światłość ze światłości. Bóg prawdziwy z Boga prawdziwego”. Tylko On jest światłem, mocą i zwycięstwem człowieka. Jemu oddajmy cześć i chwałę. Pokłońmy się Księżciu Pokoju i prosimy słowami kolędy: „Podnieś rękę, Boże Dziecię, błogosław Ojczyznę miłą! W dobrych radach, w dobrym bycie wspieraj jej siłę swą siłą”. O to samo prosimy dla całego świata, tak bardzo dzisiaj zagrożonego wojnami, terroryzmem i nienawiścią.

26 grudnia— Św. Szczepan, diakon, męczennik (+ok.36?) był jednym z siedmiu diakonów Kościoła jerozolimskiego, podejmujących prace charytatywne, m. in. opiekę nad wdowami. Według Dziejów Apostolskich, „pełen łaski i mocy Ducha Świętego”, głosił Ewangelię z mądrością, której nikt nie mógł się przeciwstawić. Został oskarżony przez Sanhedryn, że występuje przeciw Prawu i Świątyni.

W mowie obrończej Szczepan ukazał dzieje Izraela z perspektywy chrześcijańskiej, konkludując, że naród ten stale lekceważył wolę Boga. Wyznał publicznie Chrystusa, za co został ukamienowany. Protomartyr – pierwszy męczennik. Jego imię włączono do Kanonu rzymskiego.

27 grudnia—Św. Jan, Apostoł, Ewangelista (+ ok. 100), prorok, teolog, mistyk. Był synem Zebedeusza i Salome, młodszym bratem Jakuba Starszego. Pracował jako rybak. Uczeń Jana Chrzciciela. Razem ze św. Andrzejem poszedł za Jezusem. Był jego umiłowanym uczniem. Ewangelia odnotowuje obecność Jana podczas Przemienienia na Górze Tabor, przy wskrzeszeniu córki Jaira oraz w czasie aresztowania Jezusa w Ogrodzie Oliwnym. Podczas Ostatniej Wieczerzy spoczął na piersi Zbawiciela. Chrystus z krzyża powierza mu swoją Matkę, a Jej Jana jako przybranego syna. Po zmartwychwstaniu przybywa razem ze św. Piotrem do grobu, gdzie „ujrzał i uwierzył”, że Chrystus żyje. Był z Piotrem podczas cudownego uzdrowienia paralityka przy Złotej Bramie. Przebywał przez wiele lat w Jerozolimie, potem w Samarii (?), następnie w Efezie. W tym mieście miał się opiekować Najświętszą Panną Maryją aż do jej „Zaśnięcia”. W Efezie napisał Ewangelię i trzy listy apostołskie. Przez cesarza Domicjana został zesłany na wyspę Patmos, tam napisał Apokalipsę. Za panowania Nerwy powrócił do Efezu. Tutaj, jako jedyny z apostołów, zmarł śmiercią naturalną. Patron Albanii, Azji Mniejszej; aptekarzy, bednarzy, dziewic, zawodów związanych z pisaniem i przepisywaniem: introligatorów, kopistów, kreślarzy, biografów, papierników, pisarzy; oraz owczarzy, płatnerzy, skrybów, ślusarzy, teologów, uprawiających winorośl, wdów. Jemu poświęcona jest katedra papieży – bazylika Zbawiciela na Lateranie, „matka wszystkich kościołów”.

28 grudnia—Święci Młodziankowie, męczennicy. Dwuletnim, a nawet młodszym chłopcom zamordowanym w Betlejem i okolicy na rozkaz króla Heroda św. Ireneusz, św. Cyprian, św. Augustyn i inni ojcowie Kościoła nadali tytuł męczenników. Ich kult datuje się od I wieku po narodzinach Chrystusa. W Kościele zachodnim Msza za świętych Młodzianków jest celebrowana – tak jak Msze święte Wielkiego Postu – bez radosnych śpiewów; kolor liturgiczny – czerwony.

29 grudnia—Św. Tomasz Becket, biskup, męczennik. Św. Tomasz urodził się w 1118 roku w Londynie. Studiował w Paryżu. Po przyjęciu święceń kapłańskich kontynuował studia na prawie w Bolonii. Kiedy wrócił do kraju, został archidiaconem. W 1155 roku mianowany lordem kanclerzem, stał się najbliższym współpracownikiem Henryka II. Kiedy siedem lat później został arcybiskupem Canterbury, zrezygnował z kanclerstwa. Zmienił radykalnie styl życia, podejmując ascezę. Dawniejsze oddanie królowi zamienił na głęboką troskę o Kościół, o zachowanie jego praw i przywilejów. Próby poszerzenia zakresu i kompetencji sądów królewskich kosztem kościelnych oraz ograniczenia władzy Kościoła spowodowały konflikt Tomasza z królem. Musiał chronić się ucieczką. W 1170 roku doszło do pojednawczego spotkania króla z arcybiskupem. Tomasz powrócił do Anglii. Jednak spokój trwał niezbyt długo. Kiedy Tomasz odmówił zdjęcia kar z biskupów, został zamordowany podczas niesporów w katedrze, 29 grudnia 1170 roku. Aleksander III

kanonizował arcybiskupa Tomasza w trzy lata później. Henryk II u jego grobu odbył publiczną pokutę. Grobowiec Świętego i jego relikwie zniszczył Henryk VIII (1538). Patron Anglii, duchownych.

30 grudnia—Św. Egwin, biskup; urodził się w VII w. Kształcił się u benedyktynów w Worcester. Tam został mnichem, potem kapłanem. W 639 roku powołano go na biskupstwo w rodzinnym mieście. Reformator życia kościelnego. Bronił świętości małżeństwa. Doradca Eldera, króla Mercji, jego syna Kenreda oraz Offy I, króla wschodnich Sasów. Podczas pobytu w Rzymie otrzymał od papieża zgodę na rezygnację z biskupstwa. W ostatnich latach życia pełnił obowiązki opata w Evesham. Zmarł 30 grudnia 717 roku.

31 grudnia—Św. Sylwester I, papież (+335) był z pochodzenia Rzymianinem. Na stolicę Piotrową wstąpił w 314 roku. Po edykcie mediolańskim kończącym erę prześladowań chrześcijan w cesarstwie rzymskim podjął organizację kultu Bożego. Za jego pontyfikatu odbył się I sobór powszechny w Nicei (325). Wystąpił tam swoich legatów, a następnie zatwierdził uchwały tegoż soboru. Za jego rządów wybudowano bazyliki rzymskie: św. Jana na Lateranie, św. Piotra w Watykanie, które konsekrował. Patron diecezji i miasta Modeny. Tam znajdują się także jego relikwie.

BOŻE NARODZENIE

24 grudnia, w Wigilię Bożego Narodzenia, w naszej katedrze została odprawiona Msza Święta zwana Pasterką. Liturgii przewodniczył abp Mieczysław Mokrzycki, metropolita Lwowski w koncelebrze z bp Edwardem Kawą, ks. prałatem Janem Niklem, proboszczem naszej parafii, oraz kapłanami posługującymi w naszej bazylice.

Po Mszy Świętej Metropolita złożył figurkę Dzieciątka do żłóbka oraz poświęcił szopkę. Dziękujemy wszystkim gościom i parafianom za tak liczny udział i wspólną modlitwę w tak ważnym dla nas dniu poprzedzającym narodzenie naszego Zbawiciela. Dziękujemy za obecność panu Prezydentowi Lwowa Andriju Sadowomu z małżonką i dziećmi, korpusowi dyplomatycznemu oraz Rycerzom Kolumba. W dniu 25 grudnia 2024 roku z okazji uroczystości Narodzenia Pańskiego we lwowskiej Bazylice Metropolitalnej Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny celebrował metropolita lwowski abp Mieczysław Mokrzycki wraz z proboszczem parafii ks. Prałatem Janem Niklem i księżmi pomocniczymi. Na początku Mszy Świętej Arcybiskup powiedział: – Tę Mszę Świętą odprawiam w intencji wszystkich wiernych archidiecezji lwowskiej i ludzi dobrej woli, aby Dzieciątko Boże napełniło nasze serca łaskami i

obdarzyło Ukrainę długo oczekiwanym pokojem. A w kazaniu zauważył: - Każdy świąteczny czas a szczególnie Święta Bożego Narodzenia zawsze budzą w człowieku nadzieję, a wraz z nią wiele dobra i życzliwości... Dzisiaj niech w naszej lwowskiej katedrze spotka się niebo i ziemia. Niech rozbłyśnie z niej światło pokoju i niech wraz z nami wyjdzie na świat nadzieja, której nie tylko będziemy świątkami, ale staniemy się jej uczestnikami.

Życzmy sobie, by Chrystus narodził się dzisiaj dla świata w nas, gdyż nie może się narodzić w wielu ludziach, tylko dlatego, że zamknęli oni swoje drzwi do Boga. Po Mszy Świętej tradycyjnie odbył się koncert kolęd w wykonaniu chóru im Św. Jana Pawła II Bazyliki Metropolitalnej Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny.

Źródło: rkc.lviv

ТВІЙ ГОЛОС
врятує майбутнє
КАТОЛИЦЬКОЇ СПІЛЬНОТИ

Мета петиції - добитися надання у безоплатне безстрокове користування частини приміщення площею 304,5 кв.м., яке раніше належало католицькій школі та семінарії в Одесі.
Це приміщення необхідне для розвитку нашої спільноти та реалізації важливих соціальних, освітніх і духовних ініціатив. Підтримуючи петицію, ви допоможете Церкві продовжувати служіння, яке приносить користь усій громаді!

petition.kmu.gov.ua/petitions/7313

Нехай Господь благословить Вас за Вашу підтримку!

Zbieramy głosy na petycje co do własności Kościoła rzymskokatolickiego w Odessie.

Zachęcamy wiernych, aby nie tylko sami głosowali, ale by innych zachęcili do wzięcia udziału w tej inicjatywie.

Celem petycji jest uzyskanie bezpłatnego i bezterminowego korzystania z części pomieszczeń należących wcześniej do szkoły katolickiej i seminarium duchownego w Odessie.

“НАДІЙТЕСЯ ЗАВЖДИ НА ГОСПОДА”

Іс 26, 4

2-4 СІЧНЯ
2025

РЕКОЛЕКЦІЇ ДЛЯ МІНІСТРАНТІВ

Реколекції відбудуться у Вищій Духовній
Семінарії у Львові-Брюховичах
Вартість участі 300 грн

Контакти: о. Андрій Безкоровайний
+380971940097
a.bezkorovayny@gmail.com

Програма реколекцій вівтарної служби «Надійтеся завжди на Господа»

Четвер 2.01.2025 р.

16.00 – поселення та розподіл на групи
16:30 – репетиція служіння біля вівтаря і співання колядок
17:00 – Євхаристія
18:00 - Вечеря
19:30 – зустріч в групах
20:00 - Веселий вечір
22:30 - Відпочинок

П'ятниця 03.01.2025 р.

7:30 - Підйом
8:00 - Молитви
8:15 - Сніданок
9:00 - Конференція
10:40 - Репетиція Співу
11:00 - Євхаристія
12:00 - Обід
13:00 - Дозвілля
15:00 - Коронка до Божого Милосердя і Конференція
15:45 - Вільний час
16:30 - Веселий вечір
18:00 - Вечеря
21:00 – Адорація Пресвятих Дарів
22:30 - Відпочинок

Субота 04.01.2025 р.

7:30 - Підйом
8:00 - Молитви
8:15 - Сніданок
9:00 - Конференція
10:00 - Час запитань
11:00 - Репетиція служіння біля вівтаря
11:40 - Репетиція співу
12:00 - Євхаристія
13:00 - Обід і завершення зустрічі

WYDARZENIE PEŁNE NADZIEI

Pod takim tytułem odbyły się tegoroczne jasełka, które przedstawiła młodzież oraz dzieci naszej parafii katedralnej.

Jasełka to wyjątkowy czas refleksji i świętowania narodzenia Jezusa Chrystusa, który przynosi światu miłość, pokój, wiarę i nadzieję. W tradycyjnych przedstawieniach skupiamy się na wydarzeniach związanych z narodzinami Pana Jezusa, ze świętą Rodziną, czyli okoliczności historycznych tej uroczystości. Tegoroczna odsłona, przygotowana przez dzieci i młodzież z katedry we Lwowie, wprowadza nowy, głębszy i symboliczny wymiar, ukazując np. cnoty i ich przeciwieństwa. Dzięki temu historia staje się nie tylko opowieścią o triumfie dobra, ale także obrazem zmagania, które na co dzień toczą się w sercach ludzi.

Przedstawienie jest dziełem dzieci i młodzieży katedralnej wraz wikariuszami, siostrą oraz pracownikami ze świetlicy parafialnej. Uczestnicy z ogromnym zaangażowaniem i wrażliwością wcielili się w alegoryczne role Wiary, Nadziei, Miłości, Pokoju i Radości oraz ich przeciwieństw – Zwątpienia, Rozpaczy, Egoizmu, Smutku i Nienawiści, nie mówiąc już o tradycyjnych rolach Maryi i Józefa, aniołów i pasterzy. Warto również zwrócić uwagę na muzyczną stronę przedstawienia, ponieważ w tym roku dodane są psalmy o nadziei i miłości, wierze i radości w uwielbieniu Boga, które ubogacają scenariusz.

Młodzież, która co niedziele spotyka się w duchu wspólnoty i modlitwy oraz dzieci, uczęszczające na katechezę oraz na świetlicę parafialną postanowili wraz z opiekunami przez swoją twórczość przypomnieć, że wartości te są fundamentem życia, szczególnie w czasach pełnych wyzwań.

Ich talent, kreatywność i serce włożone w przygotowanie scenografii, strojów oraz w przedstawienie są świadectwem nie tylko ich artystycznych zdolności, ale przede wszystkim głębokiej wiary i pragnienia, by dzielić się światłem Bożego Narodzenia z innymi.

Przesłanie dla Współczesności

W czasach, gdy świat zмага się z wojnami, konfliktami i podziałami, nasze dzieci wraz z młodzieżą katedralna pokazują, że dobro zawsze może zwyciężyć. Sceny, w których Wiara, Nadzieja, Miłość i Pokój mierzą się ze swoimi przeciwieństwami, są obrazem zmagania, jakie dotykają każdego człowieka. Jednak ostateczny triumf dobra jest przypomnieniem, że nawet w najciemniejszych chwilach możemy znaleźć światło.

Przygotowanie Jasełek przez uczestników z parafii katedralnej to nie tylko wspaniałe wydarzenie, ale również gest pełen miłości i zaangażowania dzieci i młodzieży, ich rodziców, którzy byli zobowiązani przyprowadzać dzieci na próby oraz ćwiczyć role w domu. Oni nas uczą, że niezależnie od wieku możemy być świadkami wiary i nadziei, które zmieniają świat na lepsze.

Ich wysiłek zasługuje na ogromne uznanie – to oni swoim talentem i oddaniem przypominają, że Narodziny Jezusa są wydarzeniem, które inspiruje i jednoczy nas wszystkich, bez względu na czas i okoliczności.

Wielkie uznanie i wdzięczność wobec młodych serc, które wniosły swoje światło, byśmy mogli wszyscy na nowo poczuć radość Bożego Narodzenia oraz przychodzenie Pana Jezusa do naszej codzienności.

TRZYNASTKA

Jesień, niebo we łzach, wrony kłócą się, lecąc,
Chłodem wieje wietrzysko z Wysokiego Zamku,
Ona lekko ubrana, gdzie ma jechać nie wiedząc,
Nie od chłodu się trzęsie, stojąc na przystanku.

Bo tak już od świtu Stwórcą świat ten «zlepiony»,
Łodzią lub koniem czarnym, do piekła czy raju,
Tym jedzie człowiek, do czego przyzwyczajony.
Lwiowiaci zaś na trzynastce – czarnym tramwaju.

Więc na uliczce bezludnej, ciemnej i wąskiej,
Tam gdzie nigdy nie jeździły żadne tramwaje,
Dusza stoi w zaułku – o krok od Opery Lwowskiej,
Cicho podjeżdża trzynastka i przed nią staje.

Wychodzi kierowca, jej podaje swą rękę,
Pomyślała sobie: «Nieszczęśliwa trzynastka...»
Wnet słyszy: «Proszę płacić!», - otwierają księgę,
«Pojedziesz tam, gdzie pozwoli ci monet garstka!»

Sięgnęła do kieszeni ręką, coś tam dostała,
Garść monet zaczerpnęły przezroczyste palce,
Szczęśliwa czy nie dla niej ta trzynastka była,
Wyznaczy to, co zostawi na wagi szalce.

«O przewodniku, pozwól raz ostatni jeszcze,
Na Lwów mój ulubiony spojrzeć», - dusza rzekła,
«Niech wiatrzyśko szarpnie, lwowskie omyją deszcze,
Potem wież, gdzie zasłużyłam – do raju czy piekła».

«Co by nie zasłużył człowiek», - on rzekł jej bez słów,
Odwiedzić raz ostatni jeszcze ma on prawo,
Miejsca mu bliskie, więc siadaj, gdzie jedziemy mów,
Czyż ci tych lwowskich deszczów za życia jest mało?

I ruszyła trzynastka, życzenia spełniając,
A z nią lwowiacy – do ostatniego przestanku,
Ruszyli szczęśliwi, choć gdzie jadą nie znając,
Może do raju gdzieś tam na Wysokim Zamku...

Ministerstwo
Spraw Zagranicznych

Projekt finansowany ze środków Ministerstwa
Spraw Zagranicznych RP w ramach konkursu
Polonia i Polacy za granicą 2024 – regranting.

Publikacje wyrażają jedynie poglądy autorów i
nie mogą być utożsamiane z oficjalnym stanowi-
skiem Ministerstwa Spraw Zagranicznych RP
ani Fundacji „Pomoc Polakom na Wschodzie”
im. Jana Olszewskiego.

Fundacja
**POMOC POLAKOM
NA WSCHODZIE**
im. Jana Olszewskiego

Katedra Lwowska
NA ŻYWO

PARAFIA BAZYLIKI METROPOLITALNEJ
P.W. WNIEBOWZIĘCIA NMP WE LWOWIE

Plac Katedralny, 1, Lwów, 79008

Tel.: +38(032) 235-56-92

Tel.: +38(032) 235-89-78

Fax: +38(032) 235-87-56

Email: parafia@lwowskabazylika.org.ua

Банківські реквізити:

Релігійна громада РКЦ Парафії Митрополічної
Базиліка Успіння Пресвятої Діви Марії у Галицькому р-
ні м. Львова

Рахунок № UA393253650000002600301363112

> **KredoBank** ЄДРПОУ- 23948477, МФО 325365

Dziennikarze: Anna Firman, s. Lidia Ziembowicz, Irena
Pamuła, ks. Aleksander Kusy, Weronika Ursini, Wita
Jakubowska, ks. Krzysztof Szebla

Korespondenci: ks. Aleksander Kusy, Sergiusz
Jakubowski, Weronika Ursini

Redaktor techniczny: Józef Helysz

Porządek Mszy świętych

NIEDZIELA:

- 7:00 - Msza św. w języku polskim
- 8:00 - Msza św. w języku łacińskim
- 9:00 - Msza św. w języku ukraińskim
- 10:15 - Msza św. w języku polskim (dla dzieci)
- 11:30 - Msza św. w języku polskim (Suma)
- 13:00 - Msza św. w języku polskim
- 15:00 - Msza św. w języku angielskim
- 17:30 - Nieszpory niedzielne
- 18:00 - Msza św. w języku polskim (dla młodzieży)

DNI POWSZEDNIE:

- 7:30 - Msza św. w języku polskim
- 10:00 - Msza św. w języku polskim
- 17:30 - Msza św. w języku ukraińskim
- 18:30 - Msza św. w języku polskim

Średni nakład: 450 egz.